

Διδαγμένο κείμενο

Αριστοτέλους Πολιτικά (Α1,1/Γ1,2/Γ1,3-4/6/12)

Ἐπειδὴ πᾶσαν πόλιν ὁρῶμεν κοινωνίαν τινὰ οὖσαν καὶ πᾶσαν κοινωνίαν ἀγαθοῦ τινος ἔνεκεν συνεστηκυῖαν (τοῦ γὰρ εἶναι δοκοῦντος ἀγαθοῦ χάριν πάντα πράττουσι πάντες), δῆλον ὡς πᾶσαι μὲν ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται, μάλιστα δὲ καὶ τοῦ κυριωτάτου πάντων ἢ πασῶν κυριωτάτη καὶ πάσας περιέχουσα τὰς ἄλλας. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ καλουμένη πόλις καὶ ἡ κοινωνία ἢ πολιτική.

Ἐπεὶ δ' ἡ πόλις τῶν συγκεκριμένων, καθάπερ ἄλλο τι τῶν ὄλων μὲν συνεστώτων δ' ἐκ πολλῶν μορίων, δῆλον ὅτι πρότερον ὁ πολίτης ζητητέος· ἡ γὰρ πόλις πολιτῶν τι πλῆθος ἐστίν. Ὡστε τίνα χρὴ καλεῖν πολίτην καὶ τίς ὁ πολίτης ἐστὶ σκεπτέον. Καὶ γὰρ ὁ πολίτης ἀμφισβητεῖται πολλάκις· οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν ὁμολογοῦσι πάντες εἶναι πολίτην· ἔστι γὰρ τις ὃς ἐν δημοκρατία πολίτης ὢν ἐν ὀλιγαρχία πολλάκις οὐκ ἐστὶ πολίτης.

Ὁ πολίτης οὐ τῷ οἰκεῖν πού πολίτης ἐστίν (καὶ γὰρ μέτοικοι καὶ δούλοι κοινωνοῦσι τῆς οἰκίσεως), οὐδ' οἱ τῶν δικαίων μετέχοντες οὕτως ὥστε καὶ δίκην ὑπέχειν καὶ δικάζεσθαι (τοῦτο γὰρ ὑπάρχει καὶ τοῖς ἀπὸ συμβόλων κοινωνοῦσιν)· ... πολίτης δ' ἀπλῶς οὐδενὶ τῶν ἄλλων ὀρίζεται μᾶλλον ἢ τῷ μετέχειν κρίσεως καὶ ἀρχῆς. ... Τίς μὲν οὖν ἐστὶν ὁ πολίτης, ἐκ τούτων φανερόν· ὃ γὰρ ἐξουσία κοινωνεῖν ἀρχῆς βουλευτικῆς καὶ κριτικῆς, πολίτην ἢδη λέγομεν εἶναι ταύτης τῆς πόλεως, πόλιν δὲ τὸ τῶν τοιούτων πλῆθος ἱκανὸν πρὸς αὐτάρκειαν ζωῆς, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν.

A1. Από το παραπάνω κείμενο να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του αποσπάσματος:
«Ἐπειδὴ πᾶσαν πόλιν οὐκ ἐστὶ πολίτης.».

Μονάδες 10

B1. Ποια εἶναι ἡ δομὴ τοῦ συλλογισμοῦ, με τὸν ὁποῖο ὁ Ἀριστοτέλης ὀρίζει τὴν πόλιν ὡς τὴν τελειότερη μορφή κοινωνίας;

Μονάδες 10

B2. Γιατί ὁ Ἀριστοτέλης ἐπιδιώκει νὰ προσδιορίσει τὴν ἐννοία τοῦ πολίτη καὶ πῶς ὀρίζει τὴ σχέση τοῦ πολίτη με τὴν πόλιν;

Μονάδες 10

B3. Με βάση τὸ κείμενο πού σας δίνεται καὶ τὸ παρακάτω μεταφρασμένο ἀπόσπασμα, νὰ ἐξηγήσετε γιατί, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ἡ πόλις εἶναι «κοινωνική οὐτότητα τέλεια» καὶ γιατί ὑπάρχει «ἐκ φύσεως».

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶον πολιτικόν

Ἡ κοινωνική οὐτότητα πού προήλθε ἀπὸ τὴ συνένωση περισσότερων χωριῶν εἶναι ἡ πόλις, μὴ κοινωνική οὐτότητα τέλεια, πού μπορούμε νὰ πούμε ὅτι πέτυχε τελικὰ τὴν ὑψιστὴ αὐτάρκεια· συγκροτήθηκε γιὰ νὰ διασφαλίζει τὴ ζωή, στὴν πραγματικότητα ὁμως ὑπάρχει γιὰ νὰ εξασφαλίζει τὴ καλὴ ζωή. Ἡ πόλις, επομένως, εἶναι κάτι πού ἦρθε στὴν ὑπαρξὴ ἐκ φύσεως, ὅπως ἀκριβῶς καὶ οἱ πρῶτες κοινωνικές οὐτότητες, ἀφοῦ αὐτὴ εἶναι τὸ τέλος ἐκείνων καὶ ἀφοῦ αὐτό πού λέμε φύση ἐνός πράγματος δὲν εἶναι παρὰ ἡ μορφή πού αὐτό ἔχει κατὰ τὴ στιγμή τῆς τελείωσης, τῆς ολοκλήρωσής του: αὐτό δὲν λέμε, πράγματι, πῶς εἶναι τελικὰ ἡ φύση τοῦ κάθε πράγματος, π.χ. τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀλόγου ἢ τοῦ σπιτιοῦ, ἡ μορφή δηλαδὴ πού τὸ κάθε πρᾶγμα ἔχει ὅταν ολοκληρωθεῖ ἡ ἐξελικτική του πορεία;

Αριστοτέλους Πολιτικά (Α2, 5)

Μονάδες 10

B4. Ποια εἶναι ἡ σημασία τῆς λέξης «πόλις» στα Πολιτικά τοῦ Ἀριστοτέλη καὶ ποιοι εἶναι οἱ στόχοι τῆς;

Μονάδες 10

B5. Νὰ βρεῖτε στὸ παραπάνω πρωτότυπο διδαγμένο κείμενο μὴ ετυμολογικά συγγενὴ λέξη, ἀπλή ἢ σύνθετη, γιὰ καθενὰ ἀπὸ τὶς παρακάτω λέξεις τῆς νέας ἐλληνικῆς:

ἐνόραση, σύσταση, κατάσχεση, σύγκλητος, κειμήλιο, σκόπιμος, ἀρχοντας, ἀφαντος, ρητό, ἀφιξη.

Μονάδες 10

Γ. Αδίδακτο κείμενο

Θουκυδίδου Ἱστοριῶν Ζ 28

Μηνύεται οὖν ἀπὸ μετοίκων τέ τινων καὶ ἀκολούθων περὶ μὲν τῶν Ἑρμῶν οὐδέν, ἄλλων δὲ ἀγαλμάτων περικοπαὶ τινες πρότερον ὑπὸ νεωτέρων μετὰ παιδείας καὶ οἴνου γεγενημέναι, καὶ τὰ μυστήρια ἅμα ὡς ποιεῖται ἐν οἰκίαις ἐφ' ὕβρει ὢν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπητιῶντο. καὶ αὐτὰ ὑπολαμβάνοντες οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι ἐμποδῶν ὄντι σφίσι μὴ αὐτοῖς τοῦ δήμου βεβαίως προεστάναι, καὶ νομίσαντες, εἰ αὐτὸν ἐξελάσειαν, πρῶτοι ἂν εἶναι, ἐμεγάλυνον καὶ ἐβόων ὡς ἐπὶ δήμου καταλύσει τὰ τε μυστικά καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο καὶ οὐδὲν εἴη αὐτῶν ὅτι οὐ μετ' ἐκείνου ἐπράχθη, ἐπιλέγοντες τεκμήρια τὴν ἄλλην αὐτοῦ ἐς τὰ ἐπιτηδεύματα οὐ δημοτικὴν παρανομίαν.

μεγαλύνω: μεγαλοποιώ
δημοτική: δημοκρατική

Γ1. Να γράψετε στο τετράδιό σας τη μετάφραση του παραπάνω κειμένου.

Μονάδες 20

Γ2. Να γράψετε στο τετράδιό σας τον τύπο που ζητείται για καθεμιά από τις παρακάτω λέξεις:

τινων	:	την αιτιατική ενικού στο θηλυκό γένος
ῦβρει	:	την αιτιατική ενικού
ᾄοντι	:	τη δοτική πληθυντικού στον ίδιο τύπο
μάλιστα	:	τον θετικό βαθμό του ίδιου τύπου
ἐπιτιῶντο	:	το β' ενικό πρόσωπο της προστακτικής του ενεστώτα στην ίδια φωνή
ὑπολαμβάνοντες	:	τη δοτική πληθυντικού της μετοχής του αορίστου της παθητικής φωνής στο ίδιο γένος
ἐξελάσειαν	:	το γ' πληθυντικό πρόσωπο της ευκτικής του μέλλοντα στην ίδια φωνή
ἐβόων	:	το απαρέμφατο του ενεστώτα στην ίδια φωνή
εἶη	:	το γ' ενικό πρόσωπο της οριστικής του μέλλοντα
ἐπράχθη	:	το γ' ενικό πρόσωπο της προστακτικής του παρακειμένου στην ίδια φωνή.

Μονάδες 10

Γ3α. Να γίνει πλήρης συντακτική αναγνώριση των παρακάτω τύπων και φράσεων:

περὶ τῶν Ἑρμῶν, ὑπὸ νεωτέρων, τὰ μυστήρια, τὸν Ἀλκιβιάδην, δήμου (το δεύτερο στο κείμενο), αὐτοῦ
(μονάδες 6).

Γ3β. Να γράψετε τον υποθετικό λόγο του κειμένου (μονάδες 2) και να τον χαρακτηρίσετε ως προς το είδος του (μονάδες 2).

Μονάδες 10

Α Π Α Ν Τ Η Σ Ε Ι Σ

A1. Μετάφραση του διδαγμένου κειμένου δεν δίνεται για λόγους οικονομίας χώρου.

B1. Ο Αριστοτέλης με τη χρήση ενός παραγωγικού συλλογισμού, δηλαδή από το γενικό στο ειδικό, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η πόλη - κράτος είναι η ανώτερη μορφή κοινωνίας που αποβλέπει στο ανώτερο από όλα τα αγαθά. Αναλυτικότερα, ο συλλογισμός του Αριστοτέλη είναι ο εξής:

Πρώτη προκειμένη: Κάθε μορφή κοινωνικής συνύπαρξης έχει συσταθεί για την επίτευξη κάποιου αγαθού («πᾶσαν κοινωνίαν ἀγαθοῦ τινος ἔνεκεν συνεστηκυῖαν»)

Δεύτερη προκειμένη: Μία μορφή κοινωνικής συνύπαρξης (που έχει συσταθεί για την επίτευξη κάποιου αγαθού) είναι η «πόλις», η οποία μάλιστα είναι ανώτερη από όλες τις άλλες και περιέχει όλες τις άλλες («ἡ πασῶν κυριωτάτη καὶ πάσας περιέχουσα τὰς ἄλλας»)

Συμπέρασμα: Η «πόλις» αποβλέπει σε ένα αγαθό, το ανώτερο από όλα («τοῦ κυριωτάτου πάντων»)

Όμως, με αφετηρία τη μείζονα προκειμένη του παραπάνω συλλογισμού [Κάθε μορφή κοινωνικής συνύπαρξης έχει συσταθεί για την επίτευξη κάποιου αγαθού («πᾶσαν κοινωνίαν ἀγαθοῦ τινος ἔνεκεν συνεστηκυῖαν»)], έχουμε και ένα δεύτερο συλλογισμό:

Πρώτη προκειμένη: Κάθε μορφή κοινωνικής συνύπαρξης αποβλέπει σε ένα αγαθό, ανώτερο ή κατώτερο, ανάλογα με τον ιδιαίτερο χαρακτήρα της (αυτό απορρέει από τη φράση του κειμένου «τοῦ γὰρ εἶναι δοκοῦντος ἀγαθοῦ χάριν πάντα πράττουσι πάντες»)

Δεύτερη προκειμένη: Η «πόλις» είναι ανώτερη από όλες τις μορφές κοινωνικής συνύπαρξης.

Συμπέρασμα: Η «πόλις» αποβλέπει στο ανώτερο από όλα τα αγαθά.

B2. Ο Αριστοτέλης ακολουθώντας αναλυτική συλλογιστική πορεία επιδιώκει να προσδιορίσει την έννοια του πολίτη, καθώς η «πόλις» ανήκει στην κατηγορία των σύνθετων πραγμάτων («ἡ πόλις τῶν συγκειμένων»), είναι, δηλαδή, ένα όλο, που έχει συντεθεί από διάφορα μέρη («ἐκ πολλῶν μορίων») και ο πολίτης είναι το μέρος. Έτσι, για να γνωρίσουμε το όλο, πρέπει πρώτα να γνωρίσουμε το μέρος («δῆλον ὅτι ὁ πολίτης ζητητέος»). Επιπλέον, επιδιώκει να προσδιορίσει την έννοια του πολίτη, καθώς υφίσταται πρόβλημα όσον αφορά στο περιεχόμενο της έννοιας του πολίτη. Συγκεκριμένα, παρατηρείται ανυπαρξία ομοφωνίας για τον ορισμό της έννοιας του πολίτη («Καὶ γὰρ ὁ πολίτης ἀμφισβητεῖται πολλάκις») η οποία δικαιολογείται από τη διαφορετικότητα των πολιτευμάτων. Ειδικότερα, σύμφωνα με τον Αριστοτέλη, ο ρόλος του πολίτη προσδιορίζεται με διαφορετικό τρόπο σε κάθε πολίτευμα. Αναφέρει, ενδεικτικά μάλιστα, την εννοιολογική και οντολογική διαφοροποίηση του όρου από τη δημοκρατία στην ολιγαρχία, προβαίνοντας σε μια πρώτη έμμεση πολιτειακή διαίρεση («ἐστὶ γὰρ τις ὃς ἐν δημοκρατία πολίτης ὢν ἐν ὀλιγαρχία πολλάκις οὐκ ἔστι πολίτης»).

Για παράδειγμα, ένα άτομο σύμφωνα με τα κριτήρια μιας δημοκρατικής πόλης μπορεί να είναι πολίτης, ενώ το ίδιο άτομο μπορεί να μην είναι πολίτης σε ένα ολιγαρχικό καθεστώς, όπου ισχύουν άλλα κριτήρια. Κριτήρια για την απόδοση της ιδιότητας του πολίτη μπορεί να ήταν, κατά περίπτωση, η καταγωγή, το

εκπαιδευτικός οργανισμός

ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ

εισόδημα, το είδος της απασχόλησης κ.ά. (Ερμηνευτικό σχόλιο σχολικού βιβλίου, σελ.: 194). Συμπερασματικά, λοιπόν, πολίτης θεωρείται κάποιος, όταν το πολίτευμα είναι δημοκρατικό και συνήθως όχι όταν το πολίτευμα είναι ολιγαρχικό. Στο δημοκρατικό πολίτευμα, ο πολίτης διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο στην άσκηση της εξουσίας και στα πολιτικά δρώμενα εν γένει, χωρίς όμως αυτό να συμβαίνει κατ' ανάγκη και στα άλλα πολιτεύματα. Ας μην ξεχνάμε ότι το πολίτευμα της δημοκρατίας στηρίζεται στη λαϊκή έκφραση και βούληση και ο λαός είναι αυτός από τον οποίο πηγάζει κάθε μορφή εξουσίας, εν αντιθέσει με τα ολιγαρχικά και τυραννικά καθεστώτα που αφαιρούν την εξουσία από το λαό. Στα ολιγαρχικά πολιτεύματα την εξουσία καταλαμβάνουν πλούσιοι και δυνατοί, ενώ στα τυραννικά κάποιιοι σφετεριστές της εξουσίας, οι οποίοι δε διατάζουν να προβούν σε αυθαιρεσίες, εξορίζοντας ή ακόμα και εξοντώνοντας πολίτες που θεωρούν επικίνδυνους για το καθεστώς. Πρέπει, λοιπόν, να εξεταστεί η έννοια πολίτης, όχι μόνο για να φωτιστεί καλύτερα η έννοια «πόλις», αλλά και για να ξεκαθαριστεί το περιεχόμενο της ίδιας της έννοιας πολίτης, για τον ορισμό της οποίας δεν υπάρχει ομοφωνία.

Ο Αριστοτέλης, μέσα από τη διατύπωση των ορισμών του απέδειξε πόσο άμεσα συνδεδεμένες μεταξύ τους είναι οι έννοιες του πολίτη, της πόλης και του πολιτεύματος. Από αυτό γίνεται φανερό ότι, για να ερευνήσουμε τα πολιτεύματα πρέπει πρώτα να γνωρίσουμε τι είναι η πόλη και αυτό, μιας και το πολίτευμα δεν μπορεί παρά να νοηθεί μόνο στο πλαίσιο μιας οργανωμένης πόλης. Στη συνέχεια, αναφέρει ότι, για να γίνει κατανοητό το περιεχόμενο της έννοιας «πόλη», πρέπει να γνωρίσουμε τι είναι ο πολίτης, καθώς η πόλη δεν είναι τίποτε περισσότερο από το άθροισμα ενός αριθμού πολιτών. Γίνεται, λοιπόν, εμφανές ότι υπάρχει άρρηκτη σχέση μεταξύ των τριών αυτών εννοιών, αφού η ύπαρξη πολιτών αποτελεί προϋπόθεση για την ύπαρξη πόλεων και η ύπαρξη πόλεων αποτελεί προϋπόθεση για να οργανωθούν τα διάφορα πολιτεύματα.

- B3.** Σύμφωνα με τον Αριστοτέλη η πόλη χαρακτηρίζεται ως τέλεια κοινωνική οντότητα σε σχέση με τις άλλες δύο («οἶκος», «κώμη»). Ωστόσο, θα πρέπει να είμαστε προσεκτικοί ως προς το περιεχόμενο της έννοιας αυτής και να μην την ταυτίζουμε με την έννοια που δίνουμε εμείς σήμερα στη λέξη τέλειος. Μέσα στη λέξη αυτή ο αρχαίος Έλληνας άκουγε καθαρά τη λέξη τέλος, μια λέξη που δήλωνε τον σκοπό για τον οποίο είναι πλασμένο το καθετί, τον προορισμό του. Είναι φανερό ότι με αυτή τη σημασία η λέξη δεν δήλωνε ό, τι η δική μας λέξη τέλος- ίσα - ίσα δήλωνε τη στιγμή της τελείωσης, της ακμής, της ολοκλήρωσης. Στη συγκεκριμένη λοιπόν περίπτωση του κειμένου μας το επίθετο τέλεια λέγεται σε σχέση με την ολοκλήρωση του εξελικτικού κύκλου που παρακολουθούμε (οἰκία - κώμη - πόλις)· με το νόημα αυτό η στιγμή της ολοκλήρωσης δηλώνει και το τέλος της εξέλιξης (η οποία όμως δεν οδηγεί σε μια τελική φθορά, αλλά σε μια τελική ολοκλήρωση). [Ερμηνευτικό σχόλιο σχολικού βιβλίου, σελ.: 185]. Επίσης, επειδή στη λέξη τέλος υπάρχει η έννοια του σκοπού, γίνεται φανερό ότι η πόλη αποτελεί το μέσο της επίτευξης ενός σκοπού και μάλιστα του σπουδαιότερου, του απώτερου, του τελικού σκοπού. Αυτός ο σκοπός, είναι η αυτάρκεια των πολιτών.

Ο Αριστοτέλης για να αποδείξει ότι η πόλη υπάρχει εκ φύσεως παραθέτει τους ακόλουθους συλλογισμούς:

1^{ος} συλλογισμός

Πρώτη προκειμένη: Οι πρώτες κοινωνικές οντότητες (δηλαδή η «οἰκία» και η «κώμη») υπάρχουν εκ φύσεως.

Δεύτερη προκειμένη: Η «πόλις» προέρχεται από τις πρώτες κοινωνικές οντότητες («προήλθε από τη συνένωση περισσότερων χωριών») και μάλιστα είναι το τέλος (δηλαδή η ολοκλήρωση) των πρώτων κοινωνικών οντοτήτων.

Συμπέρασμα: Η «πόλις» υπάρχει εκ φύσεως («Η πόλη, επομένως, είναι κάτι που ήλθε στην ύπαρξη εκ φύσεως»).

2^{ος} συλλογισμός

Πρώτη προκειμένη: Η φύση ενός πράγματος είναι τέλος (δηλαδή ολοκλήρωση).

Δεύτερη προκειμένη: Η «πόλις» είναι επίσης τέλος (δηλαδή ολοκλήρωση) των πρώτων κοινωνικών οντοτήτων (της «οἰκίας» και της «κώμης»).

Συμπέρασμα: Η «πόλις» υπάρχει εκ φύσεως («Η πόλη, επομένως, είναι κάτι που ήλθε στην ύπαρξη εκ φύσεως»).

Αξίζει να σημειωθεί ότι φύση ενός πράγματος είναι η μορφή που αυτό έχει τη στιγμή της τελείωσής του, η μορφή που αυτό παίρνει όταν ολοκληρωθεί η εξελικτική του πορεία και αφού η φύση των πρώτων κοινωνικών οντοτήτων είναι η «πόλις» ως τελείωσή τους και η «πόλις» είναι εκ φύσεως.

- B4.** Σχολικό βιβλίο σελ. 178-179 «Επειδή διαβάζοντας... έξω από την πόλιν».

- B5.**
ενόραση	:	ὄρωμεν
σύσταση	:	συνεστηκυῖαν
κατάσχεση	:	περιέχουσα
σύγκλητος	:	καλουμένη
κειμήλιο	:	συγκειμένων
σκόπιμος	:	σκεπτόεν

άρχοντας	:	ὀλιγαρχία
άφαντος	:	φανερόν
ρητό	:	λέγομεν
άφιξη	:	ίκανόν

Γ1. Υποβάλλεται, λοιπόν, καταγγελία από κάποιους μετοίκους και από υπηρέτες όχι, βέβαια, σε σχέση (με το σπάσιμο) των Ερμών, αλλά σχετικά με το ότι είχαν διαπραχθεί πρωτύτερα κάποιοι ακρωτηριασμοί άλλων αγαλμάτων από μεθυσμένους νέους για διασκέδαση (διασκεδάζοντας), και πως είχαν συνάμα τελεστεί σε σπίτια τα (Ελευσίνα) μυστήρια από ασέβεια: γι' αυτά κατηγορούσαν και τον Αλκιβιάδη ανάμεσα σε άλλους. Και αφού έλαβαν υπ' όψιν αυτά εκείνοι που κυρίως δυσανασχετούσαν με τον Αλκιβιάδη επειδή ήταν εμπόδιο σ' αυτούς, (ώστε) να μην έχουν σίγουρη την αρχηγία της δημοκρατικής παράταξης κι επειδή θεώρησαν πως, αν τον έδιωχναν, θα ήταν πρώτοι (στην πολιτεία), (τα) μεγαλοποιούσαν και φώναζαν δυνατά ότι τάχα τόσο η διακωμώδηση των μυστηρίων, όσο και ο ακρωτηριασμός των Ερμών έγιναν για την κατάργηση της δημοκρατίας και ότι τίποτε από αυτά δεν υπήρχε το οποίο δεν διαπράχθηκε χωρίς τη συμμετοχή εκείνου (ότι τίποτε από αυτά δεν διαπράχθηκε χωρίς τη συμμετοχή εκείνου), επικαλούμενοι ως αποδείξεις την υπόλοιπη αντιδημοκρατική συμπεριφορά του ως προς τον τρόπο ζωής του.

Γ2. τινών	:	τινά
ύβρει	:	ύβριν
ὄντι	:	οὔσι
μάλιστα	:	μάλα
ἐπητιῶντο	:	ἐπαιτιῶ
ὑπολαμβάνοντες	:	ὑποληφθεῖσιν
ἐξελάσειαν	:	ἐξελῶεν
ἐβῶν	:	βοᾶν
εἴη	:	ἔσται
ἐπράχθη	:	πεπράχθω

Γ3α. περί τῶν Ἑρμῶν	:	εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός της αναφοράς στο «μηνύεται».
ὑπό νεωτέρων	:	εμπρόθετος επιρρηματικός προσδιορισμός του ποιητικού αιτίου από το «γεγεννημένοι»
τά μυστήρια	:	υποκείμενο του ρήματος «ποιεῖται» (αττική σύνταξη)
τόν Ἀλκιβιάδην	:	αντικείμενο στο ρήμα «ἐπητιῶντο»
δήμου	:	ονοματικός ετερόπλωτος προσδιορισμός, γενική αντικειμενική στο «καταλύσει»
αὐτοῦ	:	ονοματικός ετερόπλωτος προσδιορισμός, γενική υποκειμενική στο «παρανομία»

Γ3β. Υπόθεση: εἰ + ἐξελάσειαν (ευκτική αορίστου)
 Απόδοση: ἄν εἶναι (δυνητικό απαρέμφατο)
 Πρόκειται για εξαρτημένο υποθετικό λόγο της απλής σκέψης του λέγοντος που εξαρτάται από τη μετοχή «νομίσαντες». Κατά τη μετατροπή του σε ανεξάρτητο λαμβάνει την εξής μορφή:
 Υπόθεση: εἰ ἐξελάσειαν (ευκτική αορίστου)
 Απόδοση: ἄν εἶεν/εἴησαν (δυνητική ευκτική)

Επιμέλεια

Ζεργουδάκης Νίκος • Ξημεράκη Κατερίνα • Τζάνου Χρύσα • Ψαράκη Μαρία • Ψαρουδάκη Χριστιάνα